

(szino)líra

torzósótár

andalog

valamikor gyűjtöttem én is a szép magyar szavakat amatőr módon olyan korban eszméltem rá a versre amikor erénnyé válhatott ha az intelligens befogadó lélegzete elakadt a választékos képek durva napi valókat kerülő éterében s az ember tanácstalan volt ha mindenféle mozgalmi sugallatoktól képszegényen tárulkozott elé a kierőszakolt szöveg és akkor még tovább hígítani az eszmét rászállt az egész bonyolult képletre valami nyúlós érzelmi eszmény a kamasz költő képzetéből később sem teremtve igazi megnyugvást hogy az ideológiákkal tűzdelt tanultakat bevonhattad a roncsolt szövegeknek okos körébe sőt frusztrált korodat megvetve egyszer csak ajzottan szaladtál a későn tudatosult avantgárd elébe mert feszült benne némi elemi tiltakozás hogy te nem alacsony röptű zsarnokok mentén képzeld el a hazát s művészi útjait ám a derék közhelyes idő lassacskán megtanít az anarchiát kerülő szolid fegyelemre melyben értékeled is ha figyelmeztető tünetként feje tetejére áll az eszme és az esztétikum elvérzésig kitágul mégis este felé úgy véled kajánul az a szép ha a lélek békén andalog legyen bár ennek is lénye hamis

anekdota

egy nagyképpen magyarkodó társaságban törekeny barátom egyszer csak csöndesen odaszólt még az is lehet hogy istván királyunk sose volt se a hazának koholt büszkesége amikor sokak tudni vélik dölyfösen tekingetett hős népiünk glóbuszunk eme részén határaink három háborgó tengerére s hiába fenyegettek sorban a századok eleink lemosták mind a gyalázatot s bár igaz háborút sosem nyertek az ellenség belén olykor nagyot tekertek szemét szúrták nyakát szegték hogy vérszomjas vezérek alig győzték tűzdelgetni behorpadt mellükre a reggel kiöntött olcsó pléhkeresztet és akik közülük valami kegyes mázlival ritkán hazaeredtek duhaj portyázásokról a don kanyarig bőrük alá égett a véres kaland s az anekdota kincs a tényeket kevésbé babrálva nem beszélve ha szájról szájra vagy az elfogult szervilis írásokra várva formálni kezdte magát labilis múltjából a halványuló utókor magam többször motyogtam már hogy azért utószor azt is megemlíteném csak látszólag cinikus adott közegben e lírai beszéd mert lelkem mélyén azt sem szeretem ha mára már bűnös szóként hatva az idegen mögött sunyítanak az ellendrukkerek

angol

a nyelvi kaland úgy kezdődött noha szabolcsi nyelvjárásom után oroszból és latinból kezdtem kinőni a középiskolát a magam alacsony módján elcsábultam versenyekre megyei és országos szintre bár már ekkor ráleltem a részvétel a fontos lózungos snittre mivel megszállóink utódai tobzódtak a russzicizmusban a választékos latin memoriterekkel pedig az egyházi kalodákból kimerészkedők voltak pluszban s mire kinyögtem az utolsó tacitusi fohászt ezeknek a bölcs túléletteknek már csak hátukat leshettem az ablakon át persze azért a kamaszos öntudat kissé megmaradt a helyi újságban a keleti nyelvek szakáról álmodoztam most fejtelniül bámulhatna rám a sivatag de szerencsére az évben csak pék és kenyérpírtó szak indult leningrádban s én makacsságból egy haverrel nekiestem a latin közeli spanyol írásnak majd a nyári lustaságban kilazulva képes könyvekből kezdtem újra az ámitást de bosszantott hogy az angolt s a franciát szavanként kétszer kell tanulni különc kiejtésük miatt a németben a töméntelen mássalhangzó okán kapott el indulat s végül nézek magam elé az idő már anyanyelvem rejtelseihez is kevés